

fælde, hvor der frygtes overgreb i form af vold. Endvidere må det antages, at den adfærd, der kunne danne grundlag for antagelse om en umiddelbar risiko for overgreb, typisk vil være en adfærd, der har karakter af trusler eller dog ligger nær op af trusler. Er der fremsat trusler, og falder disse trusler under straffelovens § 266, vil bortvisning være mulig allerede efter forslaget. Straffelovens § 266 omfatter imidlertid ikke enhver vold, men efter bestemmelsens ordlyd kun vold, der giver frygt for helbredet. Én ting er, at visse trusler om vold ikke er strafbare. Noget andet er, om det i alle tilfælde skal accepteres, at sådanne trusler uden mulighed for indgreb fremsættes under omstændigheder, hvor det kan være nærliggende, at truslerne realiseres.

Flertallet af udvalgets medlemmer har fundet, at der bør kunne ske bortvisning, når en person har optrådt på en måde, der indebærer en trussel om vold over for et medlem af husstanden. Ifølge flertallet er der tale om en beskeden udvidelse i forhold til straffelovens § 266 om trusler. Den foreslåede regel vil for så vidt nærmest have karakter af en sikkerhedsventil. Efter flertallets opfattelse vil en sådan sikkerhedsventil være hensigtsmæssig som værn mod, at man i særlige situationer, der i øvrigt oplagt taler for et indgreb, og hvor der er mulighed for at gribe tidligt ind, tvinges til at se passivt til, indtil konflikten udvikler sig yderligere.

Flertallet er opmærksom på, at de norske og svenske regler går videre, idet de også giver mulighed for bortvisning, hvor der ikke foreligger egentlig truende adfærd, men hvor der alligevel måtte være frygt for forestående overgreb. Flertallet har imidlertid bemærket sig, at det i de nordiske motiver ikke nærmere er konkretiseret, hvad der med en sådan regel – uden for tilfælde af tidligere overgreb og trusler – tænkes på. Flertallet finder efter en samlet vurdering, at det foreslåede anvendelsesområde for bortvisning vil dække det praktiske behov for bortvisning.

Et medlem af udvalget har fundet, at der er sådanne principielle betænkeligheder ved at udvide området for bortvisning til tilfælde, hvor der ikke foreligger allerede begået kriminalitet, at medlemmet ikke kan anbefale en sådan udvidelse. Dette medlem henviser til, at forudsigelser om fremtidig kriminalitet altid vil være forbundet med usikkerhed. Det er derfor efter indgrebets karakter og intensitet betænkeligt, at det kan anvendes i situationer, der efter den nuværende lovgivning ikke er strafbare og derfor end ikke åbner mulighed for at pålægge en bødestraf.

Der henvises til betænkningens side 96-104.

4.3.1.6. Strafferetsplejeudvalget har overvejet, om der bør være adgang til *bortvisning uden anmodning fra den forurettede*.

Udvalget bemærker, at det taler imod en sådan regel, at den forurettede som udgangspunkt må være den nærmeste til at vurdere situationen og træffe beslutning om, hvad der skal ske. Manglende medvirken fra den forurettede kan skabe vanskeligheder for sagens oplysning. Hertil kommer, at formålet med bortvisning i høj grad bør være at skabe en mulighed for en løsning af de underliggende problemer, for eksempel ved behandling, herunder mod alkohol- eller stofmisbrug, eller ved gennemførelse af en varig opløsning af samlivet, skilsmisse e.l. Sådanne mere konstruktive tiltag vil vanskeliggøres, såfremt den forurettede ikke er indforstået med bortvisningen. Ikke mindst i tilfælde, hvor en bortvisning måtte ske uden anmodning fra forurettede, vil det kunne forekomme, at parterne efter bortvisningen genoptager samlivet. Herved kompliceres forløbet, idet der i så fald må tages stilling til, om genoptagelsen af samlivet bygger på reel forståelse mellem parterne, eller måske netop er udtryk for den forurettedes frygt for den bortviste.

Udvalget har imidlertid fundet, at bortvisning bør kunne ske uden anmodning fra den forurettede part. Udvalget har herved lagt vægt på, at det må antages, at der ikke sjældent vil kunne være tale om, at en anmodning fremsættes – eller at den tilbagekaldes – som følge af frygt for repressalier, usikkerhed eller følelsesmæssig resignation, uden at den forurettede har noget reelt ønske om at opretholde en konfliktfyldt situation.

Endvidere har udvalget lagt vægt på, at de straffelovsovertrædelser, der kan føre til bortvisning efter lovforslagets § 2, stk. 1, alle er undergivet offentlig påtale. Det påhviler således anklagemyndigheden at påtale sådanne forhold efter almindelige principper om udøvelse af offentlig påtale, uanset om den forurettede ønsker det, jf. Rigsadvokatens Meddelelse nr. 5/2000. Ikke mindst er der et klart behov for bortvisning uden anmodning, når det drejer sig om overgreb mod børn.

Endelig har udvalget peget på, at en væsentlig fordel ved en adgang til bortvisning uden anmodning er, at den forurettede – i en følelsesmæssig presset situation – fritages for at være den, der udløser bortvisningen.

For så vidt angår betydningen af en regel om bortvisning uden anmodning har udvalget blandt andet anført, at hvis adgangen betinges af, at almene hensyn kræver det, vil dette efter det anførte ikke være udtryk for en afstandtagen fra, at det er hensyn til beskyttelse